SAMPLE
TRANSLATION

ANDREJ ROZMAN ROZA

PÁN FILODENDRON

PUBLISHED BY: MIŠ, 2011

TRANSLATED BY: DIANA PUNGERŠIČ

ORIGINAL TITLE: GOSPOD FILODENDRON

NUMBER OF PAGES: 37

Andrej Rozman Roza: Pán Filodendron

Pán Filodendron a jabloň

Pán Filodendron sa snažil spomenúť si, čo plánoval v ten deň robiť. Prechádzal po záhrade a tak usilovne premýšľal, že si nevšímal veci pred sebou. Stalo sa, že až dvakrát za sebou narazil do jablone.

Prvýkrát zostal ticho, druhýkrát už nie. „Potvorský strom!“ zahundral a zlostne udrel do kmeňa. Ale jabloň nepovedala ani „au“. A pána Filodendrona tak veľmi zabolela ruka, že zjojkol.

„Ja ti ukážem!“ pohrozil jabloni a ufujazdil do kôlne, kde mal sekeru.

Nechcel jabloň vyrúbať – až taký nahnevaný nebol. Iba ju chcel vystrašiť, nech vidí, kto je silnejší. No skôr než sa mu podarilo výstražne zdvihnúť sekeru, na nos mu sadla mucha. To ho tak veľmi nahnevalo, že by ju najradšej udrel sekerou, keby šibalka včas z nosa neuletela a sadla si na stôl.

„Ty ma počkaj tuná!“ prikázal jabloni a šiel po špičkách pomaly k stolu. Zodvihol sekeru a chcel tupou časťou muchu celou silou udrieť, keby mu tá v poslednej chvíli neuletela, zatiaľ čo stôl počkal a pod silou úderu zrútil sa na zem.

To si však pán Filodendron nevšimol, veď ho zaujímala iba mucha, ktorá vyletela a sadla si na jabloň.

„Neutečieš mi!“ povedal a tupou časťou sekery znovu udrel po muche. Tá však znovu ušla a jabloň sa od nárazu tak otriasla, že všetky jablká z nej spadli – jedno z nich pánu Filodendronovi priamo na nos.

Keďže presne videl, ktoré to bolo, zdvihol ho a silno stlačil v ruke. Keď rozmýšľal, čo mu povedať, jablko mu tak nežne zavoňalo pod nosom, že sa mu začali zbiehať sliny. A vtedy si pán Filodendron spomenul, čo chcel robiť v ten deň.

„Jablká som chcel obrať a vylisovať šťavu,“ plesol sa po čele a odbehol do domu po krabicu.

Pán Filodendron a elektrina

Pán Filodendron chcel v kúpeľni zavesiť na stenu uterák. Mal klince a kladivo, ale už toľkokrát sa tresol po prste, že keď si iba pomyslel na zabíjanie klincov, pocítil mravčenie v palci ľavej ruky. Zrazu zbadal na stene zásuvku, do ktorej zapája holiaci strojček, keď sa ide holiť.

„Prečo by mala byť zásuvka prázdna, keď ju nepoužívam?“ pomyslel si. „Do každej jej dierky vsuniem jeden klinček a budem môcť zavesiť až dva uteráky! Keď budem potrebovať zásuvku, klince dočasne vyberiem. Veď keď sa holím, uterák nepotrebujem.“

Ale keď sa prvým klincom iba dotkol prvej dierky, striaslo ho tak silno, že ho nezabolel iba prst, ale úplne všetko. Nejaká neviditeľná sila ho totiž zhodila rovno na zem.

„Kto mi to nedovolí, aby som do dierky vsunul klinec?“ čudoval sa. Skúsil to ešte dvakrát, no zakaždým ho potriaslo.

„Teraz mám toho dosť!“ nahneval sa. „Dostanem toho huncúta, ktorý si zo mňa robí žarty a vyčistím mu žalúdok!“

Schmatol kladivo a udrel po zásuvke, až sa zablýskalo. Potom rozbíjal stenu tak dlho, kým do nej nespravil dieru. Pozrel sa cez ňu a pred sebou zazrel izbu s posteľou a nočným stolíkom.

„Tu teda žije ten nezbedník,“ povedal si a zakričal: „Halo! Je niekto doma?“ Keďže sa nikto neozval, bol presvedčený, že sa nehanebník zľakol a schoval sa.

„Len ma ty počkaj! Dostanem ťa!“

A pokračoval rozbíjaním steny, kým nespravil takú veľkú dieru, že mohol cez ňu vliezť. Vstúpil do izby, tá mu bola strašne povedomá.

„Má takú posteľ ako ja. A rovnaké svetlo na plafóne. Nuž kdeže sa schoval?“

Otvoril skriňu, ktorá bola rovnaká ako jeho, no v nej nebol nikto. Prešiel cez dvere do predsiene, ktorá bola rovnaká ako jeho a cez ňu do kúpelne. No tá, nielenže bola rovnaká ako jeho, ale v nej bola aj rovnaká diera v stene. A tá diera mu nasadila chrobáka do hlavy.

Dlho dumal a čudoval sa, ako je možné, že si v jeho byte niekto takto robí žarty z neho a takou silou potriasol klincom. Po chvíli si však uvedomil, že teraz má zo spálne ešte bližšie do kúpeľne. A nielen to! V spálni mal na stene aj vešiak, na ktorom neviselo nič. Zavesil na neho uterák a spokojne sa vybral vonku na prechádzku.

Pán Filodendron a zrkadielko

Pán Filodendron na chodníku uprostred mesta našiel strieborné zrkadielko s vrchnákom.

„Nuž čo by mohlo byť ukryté v tejto škatuľke?“ rozmýšľal a zvedavo otvoril vrchnák. Keďže bol slnečný deň, v zrkadielku sa zajasalo slnko.

„Svetlo!“ začudoval sa a rýchlo zatvoril vrchnák, aby zo škatuľky neuniklo príliš veľa svetla. Celý deň svoj nádherný objav spokojne nosil v náprsnom vrecku. Skôr než si šiel ľahnúť, celkom pomaly a opatrne zodvihol veko. Márnosť šedivá, nič sa nezasvietilo.

Otvoril veko úplne a na svoje veľké prekvapenie v škatuľke namiesto svetla uzrel ľudskú tvár. A keďže pán Filodendron bol zvláštny druh človeka, ani na um mu nezišlo, že vidí sám seba. „Hej! Ty! Čo si urobil s mojím svetlom?“ zlostil sa. „Okamžite mi ho daj naspäť!“

Pán v zrkadielku mu však svetlo nevrátil, dokonca sa mu drzo vyhrážal.

„Keď je to tak, veru naučím ťa ja po kostole hvízdať!“ povedal pán Filodendron. Zatvoril škatuľku a oblepil ju lepiacou páskou, aby mu bezočivec neutiekol. Ďalšie ráno škatuľku zaniesol na políciu.

No policajti nechytili huncúta v škatuľke, ale zistili, že to je práve zrkadielko, ktoré stratila pani Magnóliová. Takže pán Filodendron nezostal iba bez svetla, ale aj bez škatuľky.

Zato sa však tým väčšmi potešila pani Magnóliová, ktorá mu z vďačnosti, že našiel jej zrkadielko, uplietla nádhernú čiapku.

Pán Filodendron a more

Pán Filodendron všeličomu nerozumel, čo sa mu vlastne aj páčilo. Keď v rozhlase počúval populárnu pesničku v cudzom jazyku, mohol si predstavovať, že spieva o čomkoľvek, o čom chcel. Napríklad o tom, aké chutné raňajky si pripravil v to ráno, alebo o tom, ako si raz vymyslí niečo, čo ešte nikto nevynašiel a stane sa slávnym. Preto mal piesne, ktorým text nerozumel, oveľa radšej než tie, ktorým rozumel. Napríklad také piesne, v ktorých sa spievalo o dažďových kvapkách alebo nešťastných milencoch.

„Nuž koho zaujímajú dažďové kvapky a nešťastní milenci!“ hneval sa a hneď vyhľadal rozhlasovú stanicu, na ktorej vysielali niečo také, čomu nerozumel.

Isteže nerozumel ani hociktorému bežne používanému slovu. Tak napríklad nevedel, čo je to parlament, čo je medicína, alebo čo je to percentuálny bod. No to mu vôbec nevadilo, veď sa so susedmi o všetkom potrebnom mohol porozprávať aj bez takýchto slov. Hnevalo ho jediné, že nerozumie slovu more.

Pán Filodendron totiž ešte nikdy nebol pri mori. V škole sa o mori síce učili. Ale vtedy na hodine nepočúval učiteľku a neskôr si nikdy netrúfal spýtať sa jej, čo to je, lebo sa bál, že sa mu budú všetci smiať.

Takto ani teraz nevedel, aká nezvyčajná vec sa skrýva za takým krátkym slovom a keď niekto spomenul more, vždy sa cítil bezradne.

V jeden teplý letný deň, keď práve zisťoval, aké príjemné je už sedieť v tieni jablone, zastavil sa pred jeho domom pán Šípovník a povedal: „Teraz musí byť pri mori veľmi príjemne.“

„Veruže,“ prikývol hlavou pán Filodendron a tváril sa, že rozumie, no zároveň sa náramne zamyslel a snažil sa predstaviť si, aké by len mohlo byť to potvorské more.

Musí to byť dačo také, kam sa ide. No nie je to ani kopec ani hora. Ide sa tam aj na návštevu, alebo na výlet? Takže možno sa more podobá buď na kopec alebo horu, buď na návštevu alebo výlet, rozmýšľal. Taký bol pohrúžený do svojich myšlienok, že vôbec nepočul, že pán Šípovník sa ho niečo spýtal. Preto pán Šípovník otázku zopakoval:

„Pán Filodendron, nespravili by ste mi službu a šli by ste s pánom Lieskovcom na jeden deň k moru? Sľúbil som mu, že mu pomôžem vymeniť škridle na chate, ale teraz mám iné povinnosti a nijako nemôžem ísť.“

Pán Filodendron sa práci vyhýbal, kde sa len dalo. Preto bol pán Šípovník riadne zaskočený, keď pán Filodendron hneď vyskočil a bez rozmýšľania nadšene zvolal: „Áno, jasné, pôjdem!“

Počas cesty k moru bol pán Filodendron veľmi vzrušený. Každú chvíľu sa pozeral dopredu a čakal, kedy uvidí dačo také, čo ešte nikdy nevidel. Ale všetko, čo videl už poznal, a to veru nemohlo byť more.

Po dvoch hodinách jazdy prišli k nejakej vode. Aj vodu už poznám, pomyslel si a hľadal ďalej. Potom sa pred nejakým domčekom neďaleko vody zastavili a pán Lieskovec povedal: „Tak, a sme tu."

Pán Filodendron už nevydržal. „A kde je more?" spýtal sa naozaj pomaly a veľmi opatrne.

„Nevidíte ho?" začudoval sa pán Lieskovec.

„No, neviem," bol pán Filodendron v rozpakoch. „V poslednom čase ma oči neposlúchajú."

„Tu je, pred nami," zvolal pán Lieskovec a ukázal na veľkú vodu.

Pán Filodendron od údivu otvoril ústa. Potom tíško šepol: „Voda je more?" A bol veľmi sklamaný.